

FRAN LEVSTIK — EKA VOGELNIK

Kdo je napravil Vidku srajčico

LUTKOVNO GLEDALIŠČE LJUBLJANA

SEZONA
06|07

Mali oder LGL
Premiera 5. oktobra 2006
Lutkovno gledališče Ljubljana
sezona 2006/2007

FRAN LEVSTIK — EKA VOGELNIK

Kdo je napravil Vidku srajčico

režija, dramaturgija in likovna zasnova:
EKA VOGELNIK
glasba: LUKA ROPRET, JAKA HAWLINA
lektorstvo: BARBARA ROGELJ

nastopata: MAJA KUNŠIČ, IZTOK LUŽAR

vodja predstave in oblikovalec luči: ZVONE URBIČ
scenski tehnik: TOMO BEVANDA
izdelava lutk: JOŽE LAŠIČ, MITJA RITMANIČ,
ZORAN SRDIČ, IZTOK BOBIČ, SANDRA BIRJUKOV,
MAJA LJUBIČ
poslikava lutk: EKA VOGELNIK
izdelava scene: SMREKCA d.o.o., JOŽE ZALAR ml. s. p.,
ZORAN SRDIČ, IZTOK BOBIČ, EKA VOGELNIK

Eka (Alenka) Vogelник

Eka Vogelnik, rojena 1946 v Ljubljani, je leta 1971 diplomirala na FAGG, oddelek arhitektura, pri prof. Marjanu Mušiču, leta 1974 pa še na ALU, oddelek slikarstvo, pri prof. Janezu Berniku. Leta 1975 je bila sprejeta v Društvo slovenskih likovnih umetnikov in si pridobila status samostojne umetnice ilustratorke, od leta 1983 pa ima tudi status scenografke in kostumografke. Doslej je ilustrirala več kot štirideset knjig za otroke in bila dvakrat (leta 1980 in 1989) nagrajena na razstavi jugoslovanske ilustracije Zlato pero Beograda. Med letoma 1975 in 1980 je sodelovala pri izvedbi serije desetih televizijskih dokumentarnih filmov o umetniškem ustvarjanju na TV Koper/Capodistria, in sicer pri likovnem oblikovanju špic in animiranih filmskih vložkov ter kot avtorica in izvajalka songov. Leta 1983 se je začela ukvarjati z gledališko in televizijsko scenografijo in kostumografijo. Likovno je opremila približno petdeset dramskih in plesnih predstav ter okoli dvajset televizijskih oddaj. S koreografino Ksenjo Hribarjevo sta leta 1986 za predstavo Alpsko sanjarjenje (v produkciji PTL-ja) prejeli slovensko nagrado grand prix za izjemno stvaritev na področju plesno-baletne umetnosti. Leta 1990 je prejela zlati lovorov venec jugoslovanskega gledališkega festivala v Sarajevu za likovno opremo predstave Zgodba južnega gozda v režiji Janeza Pipana in v produkciji Lutkovnega gledališča Ljubljana. Leta 1991 in 1994 je sodelovala na mednarodni razstavi scene in kostumov na praškem kvadrienu.

Leta 1990 je kot scenaristka, izvajalka pete poezije, likovnica in monažerka podpisala avtorsko televizijsko oddajo Ljubljanske skice.

Leta 1991 je režirala in likovno opremila svojo prvo gledališko predstavo Lažnivi kljukec v SLG Celje, ki je leta 1992 prejela zlato paličico na ljubljanskem festivalu otroškega gledališča.

Leta 1992 je režirala in likovno opremila televizijski film z marionetnimi lutkami Makalonca za TV Slovenija, ki ji je omogočil študijsko potovanje po ZDA v okviru mednarodne organizacije Arts — Link.

Leta 1996 je režirala animirani film Mojca Pokrajculja z mimičnimi lutkami in ploskovno animacijo izrezank, leta 1997 dokumentarni plesni TV-film Hodim, plešem, sem, leta 1998 pa lutkovni animirani film 1 prišparan tolar, ki je bil istega leta predvajan na filmskem festivalu v Portorožu.

Od leta 1992 vodi marionetno skupino Kinetikon, ki ji omogoča razvijanje lutkovne likovnosti, režije, animacije in tehnologije. V okviru Kinetikona je tako doslej nastalo deset marionetnih in gibalnih predstav z maskami. Od leta 1996 s svojimi lutkovnimi predstavami redno sodeluje na slovenskem lutkovnem festivalu Klemenčičevi dnevi v Novem mestu.

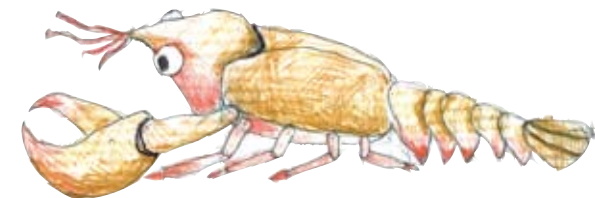
V šolskem letu 1994/95 je bila izbrana za izvajanje izbirnega predmeta z imenom Umetniško oblikovanje na Pedagoški akademiji; leta 1996 je dobila naziv docentka za področje ustvarjalne in likovne terapije ter celostnega gledališko-scenskega oblikovanja. Od leta 1998 predava predmet z imenom Socialno kulturno delo na Fakulteti za socialno delo.

Kot kritičarka je spremljala lutkovni festival Lutke 95, s prispevki sodeluje v reviji Lutka, napisala je scenarije in realizirala dve lutkovni seriji za otroke na TV Slovenija: Pozabljene knjige naših babic in Bisergora (posebno priznanje za ustvarjalnost Vikend magazina 2002), s katerimi je leta 1999 in 2000 sodelovala na filmskem festivalu v Portorožu ter leta 2000 na festivalu animiranega filma v Izoli (priznanje za glasbo) in leta 2002 na zagrebškem festivalu.

V sodelovanju z Marijo Vogelink je napisala besedila za štiri otroške lutkovne predstave in tri radijske igre, ki so bile posnete na TV Slovenija in izvedene na Radiu Slovenija.

Od leta 2003 z gledališko-lutkovnimi projekti za otroke in mladino redno sodeluje s Cankarjevim domom (Prišli trgovci z novci, 2003; Butalci, 2004; Lažnivi kljukec, 2006), Mladinska knjiga pa ji je založila animacijsko knjigo o lutkah Dober dan Okci (2006).

Živi in dela v Ljubljani.

FRAN LEVSTIK — EKA VOGELNIK

Kdo je napravil Vidku srajčico

Živela je svoje dni uboga vdova, ki je imela sedem otrok, enega manjšega od drugega, ali jesti so morali vsi. Od zore do mraka je morala mati služiti vsakdanji kruh. Le ob dolgih zimskih večerih je imela toliko časa in se sešila otrokom srajčice, da bi ne hodili goli po svetu.

Vsak otrok je imel po eno srajčico, in ko je bila starejšemu pretesna, jo je dobil vselej mlajši. Zatorej ni moglo biti drugače, kot da je najmlajši otrok Videk nosil zmerom tako tanke srajčice, da mu je sonce sijalo na golo kožo.

Videk je bil deček komaj štiri leta star, zelo bistroumen ter je imel posebno rad živalce in cvetlice. Kadarkoli je videl jagnje na paši, mu je brž začel nabirati najlepših rastlin; ako je našel mladega ptička, ki je padel iz gnezda, ga je skrbno nesel domov. Pital ga je, dokler ni toliko dorastel, da je mogel leteti.

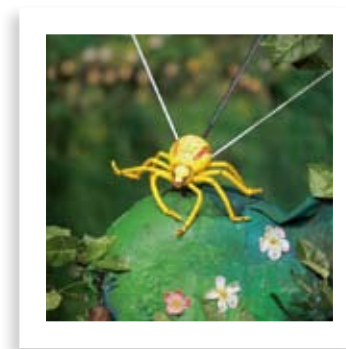
Še celo pajkov ni pobijal; kadar je našel kje kakega pajka, ga je vselej nesel ven na trato, misleč si: uboga živalca tudi rada živi. Nekoč se mu je bila srajčica tako potanjšala, da mu je padla z ramena, a ker je bilo poleti in je mati pridno hodila na delo, mu ni utegnila sešiti druge. Zato je moral ubožček skakati na pol nag.

Nekega dne gre v gozd jagode nabirat.

Ondi ga sreča jagnjiče. Na pol golo revše se mu zelo smili, zato ga vpraša: "Kje ti je srajčica?"

Videk žalostno odgovori: "Nimam nobene druge kakor

to strgano, a moja mati mi tudi ne utegne zdaj druge napraviti; šele ko pride zima, bom dobil novo. To se ve, da popolnoma nova ne bo, ker take dobiva le moja najstarejša sestra, a moja bo le stara. Oj, kako rad bi imel vsaj eno novo srajčico!”

Zdaj mu jagnje reče: “Ubožec, smiliš se mi, na, jaz ti dam nekoliko svoje volne, od nje si napravi novo srajčico!” In jagnje si izpuli nekoliko volne ter jo da ubogemu dečku.

Ko je šel Videk z volno mimo trnovega grma ob cesti, ga pokliče grm in ga vpraša: “Kaj neseš, Videk?”

“Volno za novo srajčico,” odgovori Videk.

“Daj jo sem, da ti jo izmičem,” mu reče grm.

Videk mu da volno in grm mu je, sem ter tja vijoč trnove veje, izvrstno izmikal volno.

“Varno jo nosi, da se ti ne zmede!” reče grm, ko konča svoje delo in poda volno veselemu Vidku.

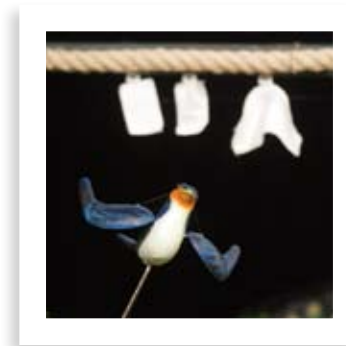
Zdaj ugleda Videk pajčevino in pajka, ki je sedel v sredi in predel.

Pajek pokliče dečka in mu reče: “Daj mi volno, da ti jo osmukam in stkem; že vem, kaj ti je treba.”

In pajek začne pridno gibati svoje nežne nožice ter z njimi presti in tkati. Kmalu pa je natkal najlepšo in najboljšo tkanino ter jo izročil Vidku.

Veselo hiti Videk dalje ter prispe do potoka, ob katerem je sedel velik rak. Tudi ta ga takoj vpraša: “Kam tako hitiš, Videk? Kaj neseš pod pazduho?”

“Tkanino za svojo srajčico,” mu odgovori Videk.

“Ravno na pravega si naletel,” reče rak. “Brž mi jo daj sem, da ti jo prikrojim.” Videk mu jo da in rak mu s svojimi velikim škarjami prav lepo prireže volneno tkanino v srajčico.

“Tako,” spregovori rak, “zdaj pa ni treba drugega, nego da ti mati prirezane kose sešije, in srajčica je narejena.”

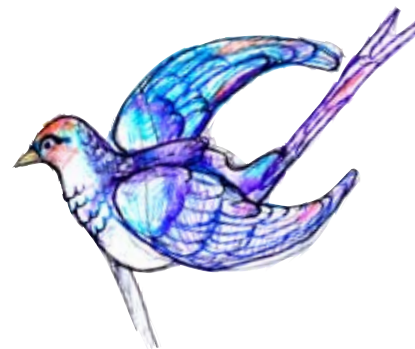
“Oj,” vzdihne Videk, “mati ne utegne, da bi mi skoraj srajčico sešila, potrpeti mi bo treba, da pride zima.”

A komaj to spregovori, prileti ptiček, ki je v kljunu imel dolgo nit.

Takoj jo spusti na tkanino ter zapoje: “Jaz ti srajčico sešijem!”

Prav pridno je začel ptiček šivati, in preden se je deček dobro zavedel, je bila srajčica narejena. Ves iz sebe od veselja takoj obleče srajčico in ogledujoč se v potoku, veselo zavpije: “Oj, zdaj imam srajčico, lepo novo srajčico!” Komaj čaka, da bi bil že doma.

Bratci in sestrice so ga debelo gledali in se čudili lepi srajčici. Tako lepo mehke in bele še nobeden izmed njih ni niti videl niti imel.

LUTKOVNO GLEDALIŠČE LJUBLJANA

Lutkovno gledališče Ljubljana

Krekov trg 2, 1000 Ljubljana
telefon: 01 3000 970
faks: 01 3000 980
e-pošta: info@lgl.si
spletna stran: www.lgl.si

Blagajna LGL

informacije: www.lgl.si
telefon: 01 3000 970, 080 2004
Blagajna je odprta od ponedeljka do petka med
16. in 18. uro, v soboto med 10. in 12. uro ter uro
pred predstavo.

Kartica KU KU vam omogoča nakup vstopnic prek
interneta. Vstopnice za tekoči mesec si lahko zago-
tovite v predprodaji.

Gledališki list, sezona 2006/07
izdalo: Lutkovno gledališče Ljubljana
za izdajatelja: Marjan Gabrijelčič
uredila: Maja Accetto
lektorirala: Barbara Rogelj
oblikovala: Špela Goltes
fotografije: Blaž Samec, Dragan Arrigler
tisk: M-Gafika d.o.o.
naklada: 500 izvodov

Poleg Ministrstva za kulturo Republike Slovenije in
Mestne občine Ljubljana — Oddelka za kulturo in
raziskovalno dejavnost nam omogočata realizacijo
programov še:

 KD Življenje

Prijatelji in podporniki
Lutkovnega gledališča Ljubljana

